

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

FOU nr 1983.185 (Gældende)

Besættelse af advancementsstilling i statens luftfartsvæsen

Ministerium: Folketinget

Besættelse af advancementsstilling i statens luftfartsvæsen

Udtalt over for ministeriet for offentlige arbejder, at hensynet til at sikre allerede ansatte tjenestemænd en vis fortrinsstilling ved besættelsen af advancementsstillinger efter min opfattelse i det højeste kunne tillægges betydning for det endelige valg mellem to eller flere ansøgere, hvis kvalifikationer i øvrigt var bedømt som i alt væsentligt ligeværdige.

Endvidere udtalt over for ministeriet, at jeg ikke kunne anse det for godtgjort, at ministeriet og luftfartsdirektoratet ved besættelsen af en tjenstemandsstilling under statens luftfartsvæsen havde opfyldt den i tjenstemandsloven forudsatte pligt til forud for besættelsen af stillingen at skønne over, hvilken af ansøgerne der var den bedst kvalificerede.

(J. nr. 1981-1487-50)

A klagede over, at ministeriet for offentlige arbejder fastholdt, at der ved besættelsen af en stilling som luftfartskontrollør i lønramme 21 under statens luftfartsvæsen, som A havde søgt, ikke var grundlag for at fravige indholdet af en beslutning, truffet af hovedsamarbejdsudvalget i statens luftfartsvæsen, hvorefter den ældste egnede af de tjenstemandsansatte ansøgere til stillingen af luftfartsdirektoratet var indstillet til den ledige stilling.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at ministeriet for offentlige arbejder den 30. september 1981 op slog en stilling som luftfartskontrollør i lønramme 21 (tjenstemandsstilling med tjenstested indtil videre under statens luftfartsvæsen, luftfartsdirektoratet, luftfartsinformationstjenesten (AIS)).

I skrivelse af 11. oktober 1981 søgte A, der da var tjenstgørende i en stilling som overenskomstansat assistent ved luftfartsinformationstjenesten, den ledige stilling. Han henviste i ansøgningen til sine tjenstlige data.

Overkontrollør B, der var leder af luftfartsinformationstjenesten (AIS), afgav den 21. oktober 1981 en bedømmelse i anledning af A's ansøgning. Bedømmelsen konkluderede, at A »besidder de nødvendige faglige såvel som de personlige kvalifikationer for at kunne bestride den ansøgte stilling, og ... derfor må anses at være særdeles egnet til denne«.

Der var til stillingen - foruden A - i alt 5 ansøgere, heraf var 1 ansøger ikke ansat under statens luftfartsvæsen, 3 ansøgere var tjenstemandsansatte, og 1 ansøger var overenskomstansat.

Flyveledertjenesten (hvorunder luftfartsinformationstjenesten var organiseret) indstillede på grundlag af ansøgningerne og de afgivne bedømmelser af ansøgerne i internt referatark den 29. oktober 1981 til luftfartsvæsenets centrale personaleafdeling, at A blev udnævnt til den ledige stilling som luftfartskontrollør.

Luftfartsvæsenets centrale personaleafdeling afholdt den 13. november 1981 møde med bl.a. personaleforeningen. Flyveledertjenesten fastholdt indstillingen af A, medens personaleforeningen henholdt sig til en hovedsamarbejdsudvalgsbeslutning af 28. marts 1974 og krævede den ældste egnede tjenstemand indstillet til stillingen.

I skrivelse af 18. november 1981 til ministeriet for offentlige arbejder indstillede luftfartsdirektoratet, at en luftfartskontrollør i lønramme 20 - der var den ældste tjenstemandsansatte ansøger - blev ansat i den ledige stilling som luftfartskontrollør i lønramme 21, da han »anses for egnet til at beklæde den ledige stilling«.

I skrivelse af 19. november 1981 til ministeriet for offentlige arbejder anførte A bl.a. følgende:

»...

1. Informationstjenesten (AIS), som skal bruge ansøgeren, har kraftigt anbefalet mig til stillingen og betegnet mig som »særdeles velegnet«, hvilket fremgår af den af direktoratet medsendte bedømmelse.

2. Flyveledertjenesten, som luftfartsinformationstjenesten hører under administrativt, har indstillet mig som den ansøger med de bedste faglige kvalifikationer, hvilket luftfartsinspektør ... har meddelt mig mundtligt.

3. Flyveledertjenestens indstilling af mig har jeg set på personalekontoret.

4. Jeg har mange års erfaring i luftfartsinformationstjeneste, hvilket fremgår af den af direktoratet medsendte ansøgning, og det indebærer, at jeg kan tiltræde den søgte stilling uden indøvning.

5. Jeg er bekendt med den opfattelse, som tjenestemændene i statens luftfartsvæsen har, om at ledige tjenestemandstillinger kun kan besættes med tjenestemænd. Dersom tjenestemandstillinger kun kan besættes med ansøgere, som i forvejen er tjenestemænd, så opfatter jeg det som en grov diskriminering af ikke-tjenestemænd. I stillingsopslagene står der intet om, at tjenestemandstillinger kun kan søges af ansøgere, som i forvejen er tjenestemænd.

...«

Ministeriet for offentlige arbejder meddelte i skrivelse af 23. november 1981, hvorefter A modtog kopi, luftfartsdirektoratet, at ministeriet var »sindet at følge indstillingen«. Ministeriet anmodede dog om en udtalelse »for god ordens skyld« i anledning af A's skrivelse af 19. november 1981.

I skrivelse af 25. november 1981 til ministeriet for offentlige arbejder uddybede A det, han havde anført i skrivelserne af 19. november 1981. Han anførte bl.a., at han var blevet bedømt som »særdeles egnet« til stillingen i modsætning til den indstillede til stillingen, der (alene) var blevet betegnet som »egnet«. Han anmodede om, at afgørelsen blev udsat, idet han under en samtale med ministeriet ønskede nærmere at redegøre for sagen.

I skrivelse af 1. december 1981 til ministeriet for offentlige arbejder udtalte luftfartsdirektoratet bl.a. følgende:

»...

Det er korrekt, at flyveledertjenesten ud fra en rent faglig vurdering af, hvem der hurtigst ville kunne indtræde i den ledige stilling i AIS har indstillet (A), fordi han »på grund af sit mangeårige virke inden for luftfartsinformationstjenestens arbejdsområde er den eneste af de i alt 6 ansøgere, der umiddelbart vil være i stand til at bestride den pågældende stilling, hvilket flyveledertjenesten under hensyn til de i luftfartsinformationstjenesten herskende forhold i henseende til det aktuelle arbejdspress må lægge afgørende vægt på.«

Flyveledertjenesten har imidlertid ikke i den givne situation, hvor det drejer sig om besættelse af en ledig stilling i lønramme 21, lagt vægt på den HSU-beslutning af 28. marts 1974, hvorefter rækkefølgen er afgørende ved besættelse af ledige advancementsstillinger til og med lønramme 23, når alt andet øvrigt i det væsentlige er lige.

Der har i sagens anledning været afholdt møde i direktoratet den 13. november med Luftfartsvæsenets Personaleforening, som krævede HSU-beslutningen fra 1974 fulgt, idet man ikke fandt grundlag for fravigelse.

Luftfartsdirektoratet må, sammenholdt med tidligere afgørelser om besættelse af stillinger til og med lønramme 23, være enig med personaleforeningen heri og har herefter indstillet den ældst egnede ansøger til stillingen, idet man uanset (A's) kvalifikationer har fundet det såre betænkeligt at tilsidesætte den trufne HSU-beslutning og derved forbigå samtlige de 3 tjenestemandsansøgere, som alle er blevet bedømt som værende egnede til den ledige stilling.

Man skal derfor anmode om, at luftfartsdirektoratets oprindelige indstilling tages til følge.

Luftfartsdirektoratet finder sluttelig ikke, at nuanceringen i bedømmelserne bør tillægges afgørende betydning, da bedømmelserne er afgivet af forskellige chefer.

...«

Den nævnte beslutning af 28. marts 1974 af hovedsamarbejdsudvalget var erstattet af hovedsamarbejdsudvalgets beslutning af 20. november 1979 vedrørende »Regler om tjensteanciennitet«. Det hed heri bl.a.:

»En tjenstemands tjensteanciennitet er bestemmende for hans plads i rækkefølgen af tjenstemænd hørende til samme personalekategori (flyvelederpersonale, flyvemeteorologpersonale m.v.).

Tjensteancienniteten bestemmes efter stillingsbetegnelse (særligt for flyveledere og overflyveledere gælder, at disse i forbindelse med tjensteanciennitetslisten anses for én stillingsbetegnelse) og inden for en stillingsbetegnelse efter tidspunktet for ansættelsen i denne (uanset lønramme) med fradrag af den tid, tjenstemanden efter dette tidspunkt evt. har haft tjenstefrihed uden løn. Tidligere tjenestetid i stillingen medregnes, medmindre tjenstemanden er nedrykket fra stillingen på grund af tjensteforseelse.

...

Placeringen i rækkefølgen af tjenstemænd har betydning bl.a. ved besættelse af advancementsstillinger, i hvilken forbindelse der i øvrigt gælder følgende almindelige principper:

- Ved spørgsmål om besættelse af stillinger til og med lønramme 23 er rækkefølgen afgørende, såfremt alt andet øvrigt i det væsentlige er lige.

- Ved spørgsmål om besættelse af stillinger i lønramme 24 og derover er det med stigende vægt ansøgernes egnethed til den pågældende stilling, der er afgørende for udvælgelsen.

...«

A anførte i skrivelse af 2. december 1981 til ministeriet for offentlige arbejder, at reglerne om tjensteanciennitet vedtaget den 20. november 1979 efter hans opfattelse kun omhandlede tjenstemænds indbyrdes forhold. Han anførte endvidere bl.a.:

»...

Det er disse regler, som luftfartsvæsenets personaleforening påberåber sig som argument for at ledige tjenstemandsstillinger først og fremmest skal besættes med tjenstemandsansatte ansøgere, medmindre helt konkrete forhold taler herimod, f.eks. prædikatet »uegnet«. Når dertil kommer at kvalifikationsbetegnelsen »egnet« for tjenstemandsansatte ansøgere udvides til at gælde personer, som man *formoder* vil være i stand til at varetage de med stillingen forbundne opgaver efter et par års oplæring, forekommer det mig, at der her er tale om misbrug af ovennævnte regler samt om en klar diskriminering af ikke-tjenstemandsansatte ansøgere med bedre kvalifikationer.

...«

Ved afgørelsen i skrivelse af 17. december 1981 til A meddelte ministeriet for offentlige arbejder, »at man, også under hensyn til tidligere afgørelser om besættelse af stillinger til og med lønramme 23, må fastholde, at der ikke i Deres tilfælde er grundlag for at fravige indholdet af HSU-beslutningen af 20. november 1979, i overensstemmelse med hvilken den ældste egnede af de tjenstemandsansatte ansøgere af luftfartsdirektoratet er indstillet til den ledige stilling«.

I klagen til mig anførte A bl.a., at han havde mere end 20 års erfaring i luftfartsinformationstjeneste (AIS-tjeneste), og det var hans opfattelse, at der ved stillingsbesættelsen var sket »en grov diskriminering af en bedre kvalificeret ansøger (ikke-tjenstemandsansøger)«

I anledning af klagen udtalte luftfartsdirektoratet i skrivelse af 19. januar 1982 bl.a. følgende:

»...

Luftfartsdirektoratet har ikke på nogen måde givet udtryk for, hvem af ansøgerne til den ledige stilling, der er den bedst kvalificerede, hvorimod flyveledertjenesten har givet udtryk for, at (A) var den eneste, der *umiddelbart* vil være i stand til at bestride den pågældende stilling.

...

For så vidt angår bemærkningerne om personaleafdelingens desavouering af den faglige tjenestes bedømmelse og indstilling, er det netop personaleafdelingens opgave at påse, at love og bestemmelser efterleves herunder om muligt også de interne beslutninger, f.eks. HSU-beslutningen om benyttelse af tjenestemænds anciennitet.

Luftfartsdirektoratet skal sluttelig bemærke, at en opslået tjenestemandsstilling naturligvis kan søges af enhver. Mange tjenestemandsstillinger inden for luftfartsvæsenet er da også i årenes løb blevet besat med ikketjenestemænd. På den anden side har luftfartsdirektoratet, som nævnt i skrivelsen af 1. december 1981, uanset (A's) kvalifikationer, fundet det såre betænkeligt ved besættelsen af en CO II-tjenestemand-avancementsstilling at tilsidesætte den trufne HSU-beslutning om brug af tjensteanciennitet for tjenestemænd og derved forbigå samtlige de 3 CO II-tjenestemandsansøgere, som alle er bedømt som værende egnede til at beklæde den ledige stilling.«

Ministeriet for offentlige arbejder anførte i udtalelsen af 1. februar 1982 bl.a., at ministeriet var af den opfattelse, »at der i dette tilfælde ikke har foreligget sådanne særlige omstændigheder, der kunne begrunde en afvigelse fra den i overensstemmelse med finansministeriets cirkulære om samarbejdsudvalg vedtagne hovedsamarbejdsudvalgsbeslutning af 20. november 1979.«

A anførte heroverfor bl.a., at de principper, der var anvendt ved stillingsbesættelsen, afskar ikke-tjenestemænd fra på lige fod med andre ansøgere at kvalificere sig til den ledige tjenestemandsstilling. Han fandt, at tjenestemandsansøgere ikke alene i kraft af deres ansættelsesforhold burde have fortrinsret og derfor heller ikke burde placeres foran andre ansøgere, »medmindre de pågældende tjenestemænd samtidig kan dokumentere kvalifikationer, der mindst kan sidestilles med de øvrige ansøgers.«

Jeg anmodede herefter ministeriet for offentlige arbejder og luftfartsdirektoratet om en supplerende udtalelse med hensyn til, hvilken betydning den gengivne hovedsamarbejdsudvalgsbeslutning af 20. november 1979 blev tillagt ved afgørelsen om besættelse af ledige tjenestemandsstillinger i visse nærmere angivne tilfælde.

Ministeriet for offentlige arbejder henholdt sig til en udtalelse fra luftfartsdirektoratet af 22. november 1982, hvori direktoratet havde anført følgende:

»...

1. a. I forbindelse med besættelse af ledige tjenestemandsstillinger inden for Statens Luftfartsvæsen spiller HSU-beslutningen af 20. november 1979 ingen rolle, såfremt ingen af ansøgerne i forvejen er ansat i enten Statens Luftfartsvæsen (SLV) eller Københavns Luftfartsvæsen (KLV). Såfremt der er egnede ansøgere fra SLV eller KLV vil disse normalt gå forud for ansøgere udefra ved besættelse af stillinger til og med lønramme 23.

b. Såfremt ansøgeren er tjenestemand i KLV, med hvem SLV siden etableringen af KLV i 1971 har haft et vist advancementsfællesskab, vil luftfartsdirektoratet tillægge ansættelsesforholdet samme betydning, som om ansøgeren var ansat i SLV.

2. a. Hvor det drejer sig om en ikke-tjenestemandsansat ansøger i SLV, har HSU-beslutningen den følge, at en tjenestemandsansat ansøger, der er egnet, vil gå forud for en ikke-tjenestemand ved besættelse af stillinger til og med lønramme 23.

b. Ved besættelse af stillinger i lønramme 24 og derover vil det - med stigende vægt - være ansøgerens egnethed til den pågældende stilling, der vil være afgørende for udvælgelse og således ikke et spørgsmål om, hvorvidt ansøgeren er tjenestemand eller overenskomstansat. Ansøgere fra SLV og KLV vil dog - alt andet lige - gå forud for ansøgere udefra.

...

Reglerne i HSU-beslutningen er udarbejdet af hensyn til tjenestemændene for at udforme regler til brug ved besættelse af tjenestemændenes naturlige advancementsstillinger. De udelukker imidlertid ikke, at ikke-tjenestemænd kan søge og blive ansat i tjenestemandstillinger.

...«

Efter min foreløbige gennemgang af sagen fandt jeg ikke at burde tage endelig stilling til klagen, uden at finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, forinden havde haft lejlighed til at udtale sig om den betydning, som luftfartsdirektoratet og ministeriet for offentlige arbejder tillagde hovedsamarbejdsudvalgets beslutning af 20. november 1979 ved besættelse af ledige tjenestemandstillinger.

Finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, udtalte i skrivelse af 28. marts 1982 bl.a. følgende:

»... Finansministeriet anser det for at være det overordnede hensyn bag tjenestemandsløvgivningens regler om offentligt opslag, at tjenestemandstillinger i videst muligt omfang forudsættes besat med den ud fra en samlet vurdering bedst kvalificerede ansøger. Generelt fastsatte regler, der måtte indebære som konsekvens, at denne forudsætning ikke kan opfyldes, er derfor efter finansministeriets opfattelse ikke overensstemmende med det nævnte overordnede hensyn.

Blandt de mange elementer, der lægges til grund ved vurderingen af, hvilken ansøger der er bedst kvalificeret, indgår anciennitet, tjenestealder el.lign. utvivlsomt i praksis med en ganske betydelig vægt. Finansministeriet finder ikke dette stridende mod tjenestemandrets regler. Rimeligheden heraf afhænger derimod af, hvilken betydning dette element tillægges i forhold til andre kvalifikationer.

Den i sagen anførte HSU-beslutning tillægger tjenestealderen (»rækkefølgen«) afgørende betydning, »såfremt alt andet i øvrigt i det væsentlige er lige«. Finansministeriet finder ikke, at formuleringen i sig selv indebærer en hindring for opfyldelse af den ovenfor omtalte forudsætning med hensyn til besættelse af tjenestemandstillinger.

...

Det står ikke finansministeriet ganske klart, om luftfartsdirektoratets praktisering af HSU-beslutningen i den konkrete sag baserer sig på en afvejning af de to ansøgers tjenestealder eller de to ansøgers forskellige ansættelsesform eller en kombination heraf, men det fremgår af luftfartsdirektoratets skrivelse af 22. november 1982 (bilag 4), pkt. 2.a., at en tjenestemandsansat ansøger, der er egnet, vil gå forud for en ikke-tjenestemandsansat ansøger.

Finansministeriet skal herom udtale, at man - ud fra det indledningsvis anførte hovedhensyn bag reglerne om offentligt opslag - må nære betænkelighed ved at tillægge den hidtidige ansættelsesform selvstændig betydning ved besættelse af en tjenestemandstilling. Betænkeligheden forstærkes, hvis det i luftfartsdirektoratets skrivelse af 22. november 1982 anførte har til konsekvens, at tilstedeværelsen af en egnet tjenestemandsansat ansøger udelukker ansættelse af en ikke-tjenestemandsansat ansøger uanset en vurdering af kvalifikationer i øvrigt.

...«

Luftfartsdirektoratet fremsatte i skrivelse af 27. april 1983 bl.a. følgende bemærkninger i anledning af finansministeriets udtalelse:

»...

Luftfartsdirektoratet, der i tidens løb i nogle tilfælde har ansat ikke-tjenestemandsansøgere i tjenestemandstillinger og i andre tilfælde - almindeligvis når det som her drejer sig om advancementsstillinger - har foretrukket tjenestemandsansatte ansøgere, har ladet alle elementer af ansøgerens kvalifikationer indgå i sine vurderinger, men har aldrig som konsekvens heraf ladet tilstedeværelsen af en egnet

tjenestemandsansat ansøger *udelukke* ansættelse af en ikke-tjenestemandsansat ansøger *uanset* denne sidstnævntes kvalifikationer.

Luftfartsdirektoratet har, som det fremgår af tidligere korrespondance, ladet ansøgerens ansættelsesforhold tælle med, når det drejer sig om naturlige, lavere advancementsstillinger. Dette finder luftfartsdirektoratet rimeligt, så længe man kan sikre sig, at stillinger besættes med de ud fra en *samlet vurdering* bedst egnede ansøgere.

...«

Ministeriet for offentlige arbejder henholdt sig til luftfartsdirektoratets bemærkninger.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»Det er ikke i tjenestemandsløven nærmere angivet, hvilke hensyn der skal lægges vægt på ved besættelse af ledige tjenestemandstillinger. Der kan dog ikke herske tvivl om, at bl.a. lovens regler om opslag af ledige stillinger, som også anført af lønnings- og pensionsdepartementet i udtalelsen af 28. marts 1983 til mig, bygger på en almindelig forudsætning om, at tjenestemandstillinger skal besættes med den bedst kvalificerede blandt ansøgerne.

Jeg må være enig med lønnings- og pensionsdepartementet i, at det i betydeligt omfang må anses for sagligt begrundet at lade ansøgernes tjenestealder, anciennitet eller lignende indgå som et element i vurderingen af, hvilken blandt flere ansøgere der må anses for den bedst kvalificerede til en opslået stilling. De synspunkter, der kan begrunde, at ansøgernes tjenestealder inddrages i egnethedsvurderingen, indebærer imidlertid ikke i sig selv, at der i forbindelse hermed tillige kan tillægges de pågældende ansøgers hidtidige ansættelsesform (tjenestemandsansættelse contra overenskomstansættelse) selvstændig betydning.

Til støtte for at tillægge ansættelsesformen betydning har luftfartsdirektoratet i sin udtalelse af 27. april 1983 til mig anført, at direktoratet må finde det rimeligt at lade dette forhold indgå i vurderingen, når der er tale om besættelse af stillinger, der internt opfattes som »naturlige lavere advancementsstillinger« for tjenestemandsansatte medarbejdere.

Efter min mening kan hensynet til at sikre allerede ansatte tjenestemænd en vis fortrinsstilling ved besættelsen af advancementsstillinger i det højeste tillægges betydning for det endelige valg mellem to eller flere ansøgere, hvis kvalifikationer i relation til den opslåede stilling i øvrigt er bedømt som i alt væsentligt ligeværdige.

På det foreliggende grundlag må jeg derfor være af den opfattelse, at der ved besættelse af ledige advancementsstillinger til og med lønramme 23 inden for statens luftfartsvæsen i hvert fald ikke kan tillægges ansøgernes hidtidige ansættelsesform betydning i videre omfang end netop angivet. Denne opfattelse deles, så vidt jeg forstår, af lønnings- og pensionsdepartementet.

Det står mig ikke ganske klart, om ministeriet for offentlige arbejder og luftfartsdirektoratet er enige heri. Direktoratets seneste udtalelse i skrivelsen af 27. april 1983 til mig, som ministeriet har henholdt sig til, indeholder ikke nogen præcis stillingtagen til det rejste spørgsmål, men må dog efterlade det indtryk, at man anser det for forsvarligt at lade ansættelsesformen indgå som et element i egnethedsvurderingen i noget videre omfang.

Jeg har derfor fundet at burde gøre ministeriet for offentlige arbejder og luftfartsdirektoratet bekendt med min opfattelse.

Jeg må forstå luftfartsdirektoratets udtalelse i skrivelsen af 22. november 1982, således at det følger af hovedsamarbejdsudvalgsbeslutningen af 20. november 1979, at også den hidtidige ansættelsesform (ikke alene tjenesteancienniteten) skal tillægges selvstændig betydning ved besættelsen af tjenestemandstillinger til og med lønramme 23.

Jeg skal hertil bemærke, at efter § 5 i finansministeriets cirkulære nr. 199 af 21. november 1979 om samarbejde og samarbejdsudvalg i statens virksomheder og institutioner kan samarbejdsudvalget udøve medbestemmelse ved at fastlægge retningslinier bl.a. med hensyn til personaleforhold, herunder f.eks. ansættelser og forfremmelser. Sådanne retningslinier er bindende for både ledelse og medarbejderrepræsentanter, som er forpligtet til at forsvare og anvende de fastlagte retningslinier i konkrete tilfælde (cirkulærets § 5, stk. 3). Det er dog en forudsætning herfor, at de fastlagte retningslinier holder sig inden for rammerne af gældende ret, jfr. herved cirkulærets § 1, stk. 4 (jfr. også bestemmelsen i § 3, stk. 4, hvorefter ledelsen på begæring har pligt til i fornødent omfang at redegøre for, hvilke grænser der gælder for ledelseskompetencen).

Jeg finder det ikke påkrævet i den foreliggende sammenhæng at gå nærmere ind på spørgsmålet om, hvorvidt hovedsamarbejdsudvalgets beslutning i sig selv må antages at være i overensstemmelse med det, jeg har anført som min principielle opfattelse ovenfor. Jeg har dog meddelt ministeriet for offentlige arbejder, at jeg går ud fra, at ministeriet vil drage omsorg for, at hovedsamarbejdsudvalget fra ledelsens side bliver gjort bekendt med min opfattelse.

Det spørgsmål, der foreligger til min bedømmelse, er, om hensynet til ansøgernes hidtidige ansættelsesform i det foreliggende tilfælde er blevet tillagt betydning i videre omfang, eller på anden måde end for valget mellem ansøgere, hvis kvalifikationer forud er blevet bedømt - uden hensyntagen til dette forhold - som i det væsentlige ligeværdige.

Efter det i sagen oplyste kan jeg ikke anse det for godtgjort, at der - uanset tilstedeværelsen af egnede tjenestemandsansatte ansøgere - faktisk blev foretaget en vurdering af Deres kvalifikationer set i forhold til de andre (tjenestemandsansatte) ansøgere kvalifikationer. Jeg henviser herved til luftfartsdirektoratets udtalelse i skrivelse af 19. januar 1982 til mig om, at »luftfartsdirektoratet ... ikke på nogen måde (har) givet udtryk for, hvem af ansøgerne til den ledige stilling der er den bedst kvalificerede ...«, samt til direktoratets udtalelse under punkt 2 a i skrivelsen af 22. november 1982. Jeg bemærker endvidere, at luftfartsdirektoratets indstilling af 28. november 1981 til ministeriet for offentlige arbejder alene er begrundet med, at den indstillede, der var ældst blandt de tjenestemandsansatte ansøgere, »anses for egnet til at beklæde den ledige stilling«. Jeg henviser i denne forbindelse også til, at luftfartsdirektoratet og ministeriet for offentlige arbejder synes at anse det for forsvarligt at tillægge ansættelsesformen selvstændig betydning i et noget videre omfang end, hvad der følger af den principielle opfattelse, som jeg og - må jeg forstå - lønnings- og pensionsdepartementet har givet udtryk for.

For så vidt må det være min opfattelse, at hensynet til ansøgernes hidtidige ansættelsesform i det foreliggende tilfælde har haft til følge, at luftfartsdirektoratet og ministeriet for offentlige arbejder ikke har opfyldt den i tjenestemandsløven forudsatte pligt til forud for besættelsen af en tjenestemandsstilling at skønne over, hvilken af ansøgerne der er den bedst kvalificerede.

Ansættelsesproceduren har således efter min opfattelse været behæftet med en retlig mangel.

Jeg har gjort ministeriet for offentlige arbejder bekendt med min opfattelse, men finder ikke herudover at have tilstrækkeligt grundlag for at kunne foretage videre i anledning af Deres henvendelse.

Jeg bemærker herved, at der er tale om en retlig mangel, som i hvert fald ikke uden videre medfører, at den trufne afgørelse ville kunne tilsidesættes som ugyldig.

Den endelige afgørelse af dette spørgsmål hører under domstolene.

...«

Ministeriet for offentlige arbejder orienterede mig i skrivelse af 5. december 1983 om, at ministeriet havde anmodet statens luftfartsvæsen (luftfartsdirektoratet) om at gøre hovedsamarbejdsudvalget bekendt

med min principielle opfattelse. Ministeriet forudsatte herved, at denne opfattelse blev efterlevet ved fremtidige besættelser af lignende ledige stillinger.